

Arrest

nr. 169 456 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 19 mei 2016, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een Eurodacverslag van 6 november 2015 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker op 2 november 2015 in Duitsland werden genomen in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Op 18 december 2015 werd een terugnameverzoek voor verzoeker overgemaakt aan de Duitse autoriteiten op basis van artikel 18, § 1b van de verordening (EG) Nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. Op 22 december 2015 hebben de Duitse autoriteiten ingestemd met de terugname van verzoeker.

1.4. Op 4 januari 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op dezelfde dag betekend aan verzoeker. De bijlage 26quater vormt de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat hij op 06.11.2015 in België is aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn te Mosul op 02.05.1969.

Uit het Eurodacverslag van 06.11.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 02.11.2015 in Duitsland genomen werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. De Duitse autoriteiten hebben op 22.12.2015 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.12.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.11.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde daarop dat dit niet was om asiel aan te vragen en dat hij toen al gezegd heeft dat hij naar België wilde komen omdat zijn kinderen in België zijn. Betrokkene verklaarde verder dat ze in Duitsland gezegd zouden hebben dat het om strafrechtelijke redenen was en dat ze tegen hem geschreeuwd zouden hebben en hem een papier gegeven zouden hebben om naar België te komen. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.12.2015 dat hij op 17.10.2015 vanuit Mosul in Irak legaal met zijn eigen paspoort eerst per taxi naar Zakho reisde en vervolgens per bus naar Istanbul reisde. Betrokkene verklaarde dat hij daar op 19.10.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende één week een appartement in Istanbul huurde waar hij legaal verbleef dat hij vervolgens op 25.10.2015 vanuit Turkije per bus en boot naar Griekenland reisde omdat hij in Turkije niet kan leven omdat zijn economische situatie hem dit niet toe laat. Op 26.10.2015 zou betrokkene in Griekenland aangekomen zijn. Betrokkene verklaarde dat hij eerst illegaal op een eiland op straat verbleef gedurende twee dagen tot hij een uitwijzingsdocument kreeg en vervolgens in Athene één dag illegaal verbleef in een opvangcentrum. Vanuit Athene zou betrokkene vervolgens per bus, trein en te voet naar Duitsland gereisd zijn waar hij op 05.11.2015 zou zijn aangekomen en waar zijn vingerafdrukken werden genomen en vanwaar hij verder reisde naar België waar hij op 06.11.2015 zou zijn aangekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Duitsland maar dat zijn vingerafdrukken er werden genomen en dat hij onmiddellijk gezegd heeft dat hij verder wilde reizen naar België (DVZ, vraag 24,) te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 06.11.2015, met name DE1151102MED03141 blijkt dat er door de Duitse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering ‘1’ na de landencode “DE” verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Duitsland of deze intentie in Duitsland niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Duitse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zijn vingerafdrukken genomen werden, in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Duitse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij zijn vingerafdrukken heeft laten nemen in Duitsland maar dat hij er geen asiel heeft gevraagd en dat hij er verklaard zou hebben dat hij verder wilde reizen naar België (DVZ, vraag 24) doet niets af aan de bovenstaande vaststelling. De verklaring van betrokkene dat hij van in het begin al verklaard zou hebben dat hij wilde verder reizen naar België (DVZ, vraag 24), doet geen afbreuk aan de bepalingen in Verordening (EU) Nr. 603/2013

van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 en doet geen afbreuk aan de toepassing van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening).

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat hij zijn vingerafdrukken in Duitsland heeft laten nemen maar er geen asiel heeft aangevraagd terwijl uit de codering in het Eurodacverslag van 06.11.2015 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming door de Duitse autoriteiten werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, werd op basis van deze elementen op 18.12.2015 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Duitse autoriteiten overgemaakt. De Duitse autoriteiten hebben dit verzoek tot terugname op 22.12.2015 ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening ingewilligd.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraan in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Duitsland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd maar dat de behandeling in Duitsland wel goed was en hij zelfs in het huis van zijn broer niet zo wordt opgevangen en dat het overal goed was qua opvang en dat hij dit niet verwacht had (DVZ, vraag 33). Betrokkene verklaarde bij de vraag waarom hij specifiek in België asiel wilde aanvragen dat dit is omdat zijn kinderen in België zijn (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot de opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Duitsland, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen gegronde of concrete redenen inroep met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland zouden kunnen rechtvaardigen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Duitsland onmiddellijk verklaard zou hebben dat hij wilde verder reizen naar België omdat zijn kinderen in België zijn, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene haalt derhalve geen gegronde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van

betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, last update november 2015, 25.11.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for

Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.12.2015 verklaarde dat zijn kinderen in België verblijven (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat een zus van hem eveneens in België zou verblijven (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot deze verklaarde kinderen dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene was bij de registratie van zijn verzoek tot internationale bescherming vergezeld

van zijn echtgenote A. T. N. A. H. (o.v. 8.158.474) zijn dochter Y. N. S. Y. en zijn zoon Y. A. S. Y. (o.v. 8.180.903). Met betrekking tot betrokkene echtgenote T. N. A. H. (o.v. 8.158.474), zijn dochter Y. N. S. Y. en zijn zoon Y. A. S. Y. (o.v. 8.180.903) dient te worden opgemerkt dat de Duitse autoriteiten zich verantwoordelijk verklaard hebben voor hun verzoeken tot internationale bescherming en zij zich dus met betrokkene dienen aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten. Wat betreft zijn opgegeven zonen, Y. R. S. (o.v. 6.599.994 - alias: A.-T. R. S.), Y. L. S. (o.v. 6.636.189) en Y. M. S. (o.v. 6.636.182), dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het administratief dossier van deze drie door betrokkene opgegeven verklaarde zonen, blijkt dat zij net zoals betrokkene meerderjarig zijn. Verder blijkt uit het administratief dossier van deze drie verklaarde zonen dat zowel Y. L. S. (o.v. 6.636.189) als Y. M. S. (o.v. 6.636.182) op 22.10.2010 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat het CGVS op 22.10.2010 de verklaarde zoon Y. R. S. (o.v. 6.599.994 - alias: A.-T. R. S.) erkende in de hoedanigheid van vluchteling. Wat betreft de aanwezigheid van deze drie verklaarde zonen in België dient bovendien te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn drie verklaarde zonen, allen meerderjarig zijn. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze drie verklaarde zonen zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde zonen die wettig in België zouden verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België en dit eveneens niet aannemelijk maakt. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de loutere verklaring dat hij drie verklaarde zonen in België heeft die legaal in België aanwezig zijn en dat hij naar België kwam omdat zijn kinderen hier zijn, bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde zonen ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van zijn verklaarde zonen ten opzichte van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat zijn verklaarde zonen over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat een zus van hem, met de naam H. M. Y. H. en die ongeveer 33 jaar oud zou zijn eveneens in België zou verblijven, dient te worden opgemerkt dat deze verklaarde zus op basis van de summier gegevens die betrokkene geeft, niet terug te vinden is in de gegevensbank van de DVZ. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat het een zus betreft die ongeveer 33 jaar oud zou zijn. Deze verklaarde zus is dus net zoals betrokkene meerderjarig en betrokkene maakt als dusdanig dan ook geen deel uit van het gezin van deze verklaarde zus zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde zus die in België zou verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België en dit eveneens niet aannemelijk maakt. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de loutere verklaring dat een zus van hem in België zou verblijven bovendien niet automatisch tot

een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde zus ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van zijn verklaarde zus ten opzichte van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat zijn verklaarde zus in België zou verblijven, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. De verklaring van betrokkene met betrekking tot familieleden die in Europa zouden verblijven en waarbij betrokkene verklaarde dat een zus van hem met de naam H. A. Y. H. en geboren in 1962 op een onbekende plaats in Noorwegen zou verblijven (DVZ, vraag 17 & 21), houdt voor de Belgische overheid geen verplichting in om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening en is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene dat dit is omdat zijn kinderen in België zijn (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven reden dient te worden opgemerkt dat hogerop reeds uitgebreid en gedetailleerd uiteengezet werd dat een behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van deze verklaarde elementen niet aan de orde is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn kinderen er verblijven, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.12.2015 dat hij problemen heeft met zijn schouders en ruggenwervels (DVZ, vraag 32). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij problemen heeft met zijn schouders en zijn ruggenwervels, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Duitsland indien dit nodig zou zijn. Er zijn verder in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtspleging-dossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van *“(1) Artikel 2, 7 en 20 lid 1 en 2 van Verordening EU nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, juncto artikel 2 onder h) van Richtlijn 2011/95/EU, juncto artikel 29 van Verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 (...) (2) de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en motiveringsbeginsel (3) artikel 8 EVRM”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(...) Verzoeker vordert de nietigverklaring van de weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 04.01.2016 aangezien men hem op basis van verkeerde motieven terugstuurt naar Duitsland.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker reeds een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend omwille van het gegeven dat zijn vingerafdrukken werden afgenomen bij binnenkomst in Duitsland en deze vingerafdrukken werden geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eudacsysteem.

Volgens de bestreden beslissing zou uit de codering in het Eurodacverslag dd. 6.11.2015, met name DE1151102MED03141, kunnen worden opgemaakt dat een asielaanvraag werd ingediend. De ‘1’ zou conform Verordening EU nr. 603/2013 willen betekenen dat een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend.

Het is zo dat de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. (artikel 7 Verordening EU nr. 604/2013)

“1. De procedure waarbij wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, vangt aan zodra het verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend.

2. Een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de verzoekster ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal kortmogelijk te zijn.” (Artikel 20 Verordening EU nr. 604/2013)

Indien dan naar de definitie in artikel 2 van de Verordening EU nr. 604/2013 wordt gekeken wordt een verzoek om internationale bescherming omschreven als een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder h), van Richtlijn 2011/95/EU. Deze Richtlijn stelt wel degelijk dat van een bepaalde lidstaat de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus moet worden verzocht.

Volgens verzoeker is het dan ook verkeerd om te stellen dat de loutere afname van een vingerafdruk een verzoek tot internationale bescherming uitmaakt in de zin van Verordening EU nr. 604/2013.

Verzoeker is formeel dat hij bij zijn aankomst gedwongen werd zijn vingerafdrukken in Duitsland te laten afnemen omwille van eventuele strafrechtelijke doeleinden. Dat is het enige dat hem werd meegedeeld. Van in het begin maakte verzoeker zijn wens duidelijk dat hij in België een asielaanvraag wenste te doen omwille van het gegeven dat hij (samen met zijn vrouw en jongste zoon) dan opnieuw met zijn drie zonen een gezinseenheid kan uitmaken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9 van de Verordening EU nr. 604/2013, doch daarin wordt slechts gesteld dat men de verplichting heeft om als lidstaat vingerafdrukken af te nemen. Duitsland heeft verzoeker nooit ondervraagd, noch om verdere noodzakelijke gegevens verzocht. Bezwaarlijk kan dit als een asielaanvraag worden aanzien. Dat Duitsland hierop een codering plakt die zou overeenstemmen met de codering voor een verzoek tot internationale bescherming is dan ook volkomen foutief en strookt niet met de werkelijkheid. Het is niet omdat men een bepaalde code geeft dat de asielaanvraag ook effectief gebeurd is. Nergens wordt in Verordening nr. 604/2013 en Verordening EU nr. 603/2013 duidelijk weergegeven dat de afname van vingerafdrukken het effectieve verzoek tot internationale bescherming uitmaakt.

De Belgische staat doet ook absoluut geen onderzoek naar het verhaal van verzoeker dat hij gedwongen werd tot de afname van vingerafdrukken zonder enige informatie.

Nochtans is men verplicht zulke informatie te geven. Verzoeker zijn rechten die o.a. vervat liggen in artikel 29 van Verordening EU nr. 603/2013 werden dan ook niet nageleefd.

"1. Onder artikel 9, lid 1, artikel 14, lid 1, of artikel 17, lid 1, vallende personen worden door de lidstaat van oorsprong schriftelijk en indien nodig mondeling in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij die begrijpen, ingelicht over:

a) de identiteit van de voor de verwerking verantwoordelijke in de zin van artikel 2, onder d), van richtlijn 95/46/EG en, in voorkomend geval, zijn vertegenwoordiger;

b) de doeleinden van de verwerking van hun gegevens in Eurodac, met inbegrip van een beschrijving van de doelstellingen van Verordening (EU) nr. 604/2013, overeenkomstig artikel 4 daarvan, en een in begrijpelijke vorm en in duidelijke en eenvoudige taal opgestelde toelichting van het feit dat de lidstaten en Europol, Eurodac voor rechtshandavingsdoeleinden mogen raadplegen;

c) de ontvangers van de gegevens;

d) in verband met een persoon op wie artikel 9, lid 1, of artikel 14, lid 1, van toepassing is, de verplichting tot het laten nemen van zijn vingerafdrukken;

e) het recht van toegang tot de hen betreffende gegevens en het recht te verzoeken hen betreffende onjuiste gegevens recht te zetten of hen betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te verwijderen, met inbegrip van het recht op het ontvangen van informatie over de procedures om die rechten te doen gelden en van de contactgegevens van de voor de verwerking verantwoordelijke en van de in artikel 30, lid 1, bedoelde nationale toezichthoudende autoriteiten.

2. Aan personen die onder artikel 9, lid 1, of artikel 14, lid 1, vallen, wordt de informatie als bedoeld in lid 1 van dit artikel meegedeeld op het tijdstip waarop hun vingerafdrukken genomen worden.

Aan personen die onder artikel 17, lid 1, vallen, wordt de informatie als bedoeld in lid 1 van dit artikel ten laatste meegedeeld wanneer hun gegevens aan het centraal systeem worden toegezonden. Die verplichting bestaat echter niet in het geval dat het verstrekken van deze informatie onmogelijk blijkt of onevenredig veel moeite zou kosten.

Wanneer de onder artikel 9, lid 1, artikel 14, lid 1, en artikel 17, lid 1, vallende persoon een minderjarige is, verstrekken de lidstaten de informatie op een aan zijn leeftijd aangepaste manier.

3. Een gemeenschappelijke brochure, waarin in ieder geval de informatie als bedoeld in lid 1 van dit artikel en de informatie als bedoeld in artikel 4, lid 1, van Verordening (EU) nr. 604/2013 wordt opgenomen, wordt opgesteld in overeenstemming met de in artikel 44, lid 2, van die Verordening bedoelde procedure.

De brochure moet duidelijk en eenvoudig zijn opgesteld in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die begrijpt.

De brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die lidstaatspecifieke informatie omvat ten minste de rechten van de betrokkene, de mogelijkheid van bijstand door de nationale toezichthoudende autoriteiten, en de contactgegevens van het bureau van de verantwoordelijke voor de verwerking en de nationale toezichthoudende autoriteiten. "

De Belgische Staat laat na de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen en tracht de verantwoordelijkheid door te schuiven naar Duitsland door verkeerdelijk toepassing te maken van de voornoemde artikelen in de beide Verordeningen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk slechts voor de eerste maal een asielaanvraag instelde in België en dat dan ook België als lidstaat verantwoordelijk is.

Daarenboven maakt verzoeker met zijn drie zonen die zich reeds legaal in België bevinden wel degelijk een gezinseenheid uit. Het betreffen hierbij de zonen Y. R. S. (o.v. 6.599.994), Y. L. S. (o.v. 6.636.189) en Y. M. S. (o.v. 6.636.182).

Volgens de bestreden beslissing belet de meerderjarigheid van deze drie zonen dat deze een effectief gezin vormen. Men verwijst hiervoor naar artikel 2 van de Verordening EU nr. 604/2013 waarin de begrippen 'gezinsleden' en 'familieleden' worden omschreven.

Echter, verzoeker dient vast te stellen dat deze, hoewel hij de vader is van zijn drie meerderjarige zonen, noch onder de definitie van gezinsleden, noch onder deze van familieleden valt. Verzoeker ervaart dit als een leemte in de wet en voelt zich in zijn recht van gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 E.V.R.M., gekrenkt.

Verzoeker begrijpt niet dat het willen uitoefenen van een gezinsleven met zijn drie zonen in België niet voldoende is om als gezinseenheid in België behandeld te mogen worden.

Volgens de bestreden beslissing is er geen automatische bescherming van artikel 8 E.V.R.M. omdat zijn kinderen hier in België zijn en zouden er nog bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond.

Echter, in de situatie van verzoeker is het duidelijk dat verzoeker samen met zijn echtgenote en jongste zoon zijn drie zonen wenst te vervoegen. De bescherming van het gezinsleven geniet nog steeds een hoge graad van bescherming en kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden ingeperkt. In casu wordt nergens in de bestreden beslissing in concreto aangetoond waarom deze inperking geoorloofd is. Stellen dat er geen automatische bescherming van artikel 8 E.V.R.M. is, is niet afdoende om te kunnen motiveren dat verzoeker er tout court niet onder valt.

In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing nog bijkomend wordt gesteld omtrent het objectief van Europa in asielaanvragen, houdt een onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker in België absoluut geen ontkenning in van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-verordening. Verzoeker vraagt niet lukraak om zijn asielaanvraag in een bepaalde lidstaat te behandelen, verzoeker wil simpelweg zijn gezin vervoegen."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 2, b) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"Definities: Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

b) „verzoek om internationale bescherming”: een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder h), van Richtlijn 2011/95/EU;"

Artikel 2, h) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) luidt als volgt:

"In deze richtlijn gelden volgende definities:

h) „verzoek om internationale bescherming”: een verzoek van een onderdaan van een derde land of een staatloze om bescherming van een lidstaat die kennelijk de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst en niet uitdrukkelijk verzoekt om een andere, niet onder deze richtlijn vallende vorm van bescherming waarom afzonderlijk kan worden verzocht;”

Artikel 7 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Rangorde van de criteria

- 1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.*
- 2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.*
- 3. Met het oog op de toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria nemen de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking, op voorwaarde dat een dergelijk bewijs wordt overgelegd vóór de inwilliging van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokkene door een andere lidstaat overeenkomstig respectievelijk de artikelen 22 en 25 en dat in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen over de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker.”*

Artikel 20 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

- “1. De procedure waarbij wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, vangt aan zodra het verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend.*
- 2. Een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn. (...)”*

Artikel 24, §4 van Verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (hierna: Verordening (EU) nr. 603/2013) luidt als volgt:

“Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage I bedoelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personen- of verzoekcategorie. Gegevens van in artikel 9, lid 1, bedoelde personen worden aangeduid met “1”, van in artikel 14, lid 1, bedoelde personen met “2”, van in artikel 17, lid 1, bedoelde personen met “3”, van in artikel 20 bedoelde verzoeken met “4”, van in artikel 21 bedoelde verzoeken met “5” en van in artikel 29 bedoelde verzoeken met “9”. ”

Artikel 9, lid 1 van Verordening (EU) nr. 603/2013 luidt als volgt:

“Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt en zendt deze samen met de in artikel 11, onder b) tot en met g), van deze verordening genoemde gegevens zo spoedig mogelijk en uiterlijk 72 uur na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013, toe aan het centraal systeem.(...)”

3.4. In casu stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat uit het Eurodacverslag van 6 november 2015 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker op 2 november 2015 in Duitsland werden genomen in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker voert aan dat hij bij

zijn aankomst in Duitsland gedwongen werd zijn vingerafdrukken aldaar te laten afnemen omwille van *“strafrechtelijke doeleinden”* en dat het verkeerd is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te stellen dat de loutere afname van een vingerafdruk een verzoek tot internationale bescherming uitmaakt in de zin van de Dublin III-Verordening. Verzoeker voert voorts aan dat de Belgische staat geen onderzoek doet naar zijn verhaal dat hij gedwongen werd tot afname van vingerafdrukken zonder enige informatie.

3.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet nader toelicht, laat staan aantoont dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken in Duitsland te laten afnemen omwille van eventuele *“strafrechtelijke doeleinden”*. Hij toont evenmin aan dat *“dat het enige is dat hem werd meegedeeld”* en *“dat hij van in het begin zijn wens duidelijk maakte dat hij in België een asielaanvraag wenste te doen”*. Evenmin wordt aangetoond dat hij niet zou gehoord zijn bij de registratie van zijn asielaanvraag. Voorts merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat de loutere afname van een vingerafdruk een verzoek tot internationale bescherming uitmaakt. Er wordt in de bestreden beslissing wel vastgesteld dat uit de codering in het Eurodacverslag van 6 november 2015 blijkt dat er door de Duitse autoriteiten voor verzoeker wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat het Eurodac-document gecodeerd is als volgt: DE1151102MED03141. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat de codering ‘1’ na de landencode “DE” verwijst naar een asielaanvraag zoals volgt uit artikel 24, §4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013. De Raad merkt verder op dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Duitsland, dat zijn vingerafdrukken er werden genomen en dat hij verder wilde reizen naar België. Er wordt namelijk als volgt gemotiveerd: *“[...] Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Duitsland of deze intentie in Duitsland niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Duitse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zijn vingerafdrukken genomen werden, in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Duitse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij zijn vingerafdrukken heeft laten nemen in Duitsland maar dat hij er geen asiel heeft gevraagd en dat hij er verklaard zou hebben dat hij verder wilde reizen naar België (DVZ, vraag 24) doet niets af aan de bovenstaande vaststelling. De verklaring van betrokkene dat hij van in het begin al verklaard zou hebben dat hij wilde verder reizen naar België (DVZ, vraag 24), doet geen afbreuk aan de bepalingen in Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 en dat geen afbreuk aan de toepassing van Verordening (EU) NR. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) [...]”* Verzoekers betoog bestaat uit de herhaling van zijn verklaringen die hij reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, doch hiermee brengt hij niets in tegen de bovenvermelde motivering in de bestreden beslissing dat deze verklaringen niet aannemelijk zijn. Waar verzoeker opwerpt dat de Belgische staat geen onderzoek doet naar zijn verhaal dat hij gedwongen werd tot afname van vingerafdrukken, merkt de Raad op dat verzoeker bezwaarlijk deze verwachting kan koesteren omdat hij niets inbrengt tegen de bestreden beslissing wanneer ze vaststelt, *“Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Duitsland of deze intentie in Duitsland niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Duitse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zijn vingerafdrukken genomen werden, in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Duitse autoriteiten”*. Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn vingerafdrukken werden afgenomen in Duitsland zonder enige informatie, terwijl men nochtans verplicht is zulke informatie te geven overeenkomstig de bepalingen van artikel 29 van de Verordening (EU) nr. 603/2013, merkt de Raad op dat verzoeker dit eens te meer niet aantoont. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van de door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen artikelen van de Dublin III-Verordening en de Verordening (EU) nr. 603/2013.

3.6. Artikel 2, g) en h) van de Dublin III-Verordening luiden als volgt:

“g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;

h) „familielid”: de volwassen tante of oom of grootouder van de verzoeker die op het grondgebied van een lidstaat aanwezig is, ongeacht of de verzoeker volgens het nationale recht een wettig, buitenechtelijk of geadopteerd kind is;”

3.7. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog dat het *“duidelijk”* is dat hij samen met zijn echtgenote en jongste zoon zijn drie meerderjarige zonen wenst te vervoegen, niet aan dat er banden van afhankelijkheid bestaan tussen hem en zijn drie meerderjarige zonen, die legaal in België zouden verblijven en waarvan één zoon sedert oktober 2010 zou erkend zijn als vluchteling in België en twee zonen sedert 2010 de subsidiaire beschermingsstatus zouden hebben verkregen in België. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een gezinsleven leidt met zijn drie meerderjarige zonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM dan ook terecht geoordeeld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van verzoeker een eventuele schending van deze verdragsbepaling niet aan de orde is. Aangezien er geen gezinsleven wordt vastgesteld, is er derhalve ook geen sprake van de “inperking” ervan. In zoverre verzoeker het als een leemte in de wet ervaart dat hij noch onder de definitie van ‘gezinsleden’, noch onder die van ‘familieleven’ van artikel 2 van de Dublin III-Verordening valt, waardoor hij zich in zijn recht van gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, gekrenkt voelt, merkt de Raad op dat verzoeker niet alleen niet voldoet aan de definitie van de begrippen in artikel 2 van de Dublin-III-Verordening maar ook niet aan het begrip gezinsleven zoals vastgelegd in artikel 8 van het EVRM juncto de rechtspraak van het EHRM. Verzoeker voert aan dat hij *“simpelweg zijn gezin wil vervoegen”*, doch hiermee kan hij de motivering in de bestreden beslissing dat de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door verzoeker geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule, niet aan het wankelen brengen.

3.8. Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA